

Gudstjeneste i Skævinge & Lille Lyngby Kirke

den 15. januar 2017

Kirkedag: 2.s.e.H3K/A

Tekst: 2 Mos 33,18-23; Rom 12,6-16a; Joh 2,1-11

Salmer:

SK: 422 * 22 * 377 * 144 * 130,5 * 1

LL: 422 * 22 * 144 * 130,5 * 1

Hvis man aldrig har hørt om Jesus før, så er tiden fra jul og til påske efter første tekstrække, altså den del af kirkeåret, vi er i nu, den bedste mulighed for at tilegne sig viden om, hvem er så det barn, vi for tre uger siden lavede så meget ståhej om? Det er dén samlede tid i begge kirkeårs tekstrækker, som bedst følger Jesu liv kronologisk, og således fremstiller Jesu liv fra fødsel til opstandelse og himmelfart. Der er kun nogle enkelte afbræk i dette forløb, hvor vi får nogle andre tekster og perspektiver. Og i særdeleshed Hellig tre kongerstiden er åbenbaringstiden, hvor Jesus – som det hedder til slut i dagens evangelielæsning – åbenbarer sin herlighed. På forskellig vis, og mere eller mindre tydeligt, åbenbares Jesu menneskelighed og guddommelighed.

Situationen i dagens beretning om Jesus er jo enhver festarrangørs mareridt: at løbe tør for drikke eller mad. Enhver god vært eller værtinde slutter ethvert festmåltid af med at bringe endnu et fad fyldt med kød og diverse skåle med mad ind på bordet, selv om man godt ved, at der er ingen, der kan spise mere. Ganske enkelt for at vise, at vi har mere.

Esther og jeg overnattede engang på en Bed and Breakfast, hvor man også kunne bestille aftensmad, hvilket vi havde gjort til den første aften. Vi spiste rub og stub, som stedets værtinde satte på bordet. Det gjorde vi, fordi da vi var mætte, var der så lidt tilbage i skålene, at det kunne vi også lige så godt spise, så

var der gjort rent bord. Men det skulle vi ikke have gjort. Værtinden blev så eddikesur og gav højlydt udtryk for sin mishag med os, og hun overvandt det faktisk ikke i de tre døgn, vi havde bestilt værelse hos hende. Det lignede ikke noget, at tømme skålene. Og der var ikke mere, end der var i skålene, og nu så det jo ud som om, hun ikke havde lavet mad nok til os. Alle forsikringer om, at vi var stopmætte og havde det dejligt, og det smagte godt, prellede af som vand på en gås. Hun havde helt tydeligt et problem. Vi bestilte ikke yderligere aftensmad hos hende. Og derefter tømmer jeg kun skålene hos min egen kone. For ingen vært eller værtinde skal få lov at gå tør for mad eller drikke, som det skete ved brylluppet i Kana.

Beretningen om Jesu først under, nemlig dette her i Kana ved brylluppet, hvor han gør vand til vin, er der faktisk også mennesker, der har et problem med. Nogle mener endda, at det kan ikke være en sand beretning om Jesus. Nogle får ligefrem åndelige kvababelser over denne evangeliefortælling. Det er der særligt to årsager til.

1) Det er et overflødhedsunder. I resten af hele evangeliestoffet om Jesus er der masser af underhandlinger, hvor Jesus åbenbarer sin herlighed. Men i alle tilfælde er der tale om, hvad vi kan kalde eksistentielle kriser, for så vidt, som fysiske mangler og dårligdomme kan have betydning for ens livsudfoldelse og livsforståelse. Der er tale om mennesker i krise på forskellig vis, alvorlige kriser. Det er der slet ikke tale om her. Og det er den eneste gang, at der fortælles om Jesus i en sådan situation. Der er ikke noget alvorligt på færde. Det er rent overflod. Der var jo ingen, der reelt tørstede, og der var jo masser af vand, så der var nok heller ikke nogen, der kom til at tørste. Det passer ikke ind i billedet af Jesus.

Til dette må vi så i aller første omgang spørge: I hvis billede af Jesus? I vores billede? I teologernes billede? I Guds billede? Det eneste billede af Jesus, der her er relevant at fordybe sig i, er Guds billede. For det er det eneste billede, der ikke er fortegnet af fordomme eller forvrængninger eller mangel på fantasi, intelligens eller herlighed. Men det er faktisk gældende for hele Bibelen, at ikke bare Jesus, men også Gud Fader selv, passer ikke ind i billedet, i vort billede.

Nu er det ikke Gud, der skal passe i vort billede. Det er os, der er skabt i Guds billede. Det er os, der passer eller ikke passer i Guds billede. Når vi forsøger at få Gud/Jesus til at passe i vores billede, når vi læser i Bibelen eller tænker store tanker ud af Bibelen, tanker, som hurtigt er i risiko for at blive forplumret af egne fordomme og meninger, så kan vi godt få en egen opfattelse af, hvordan Gud er, hvordan billedet af Gud er. Men der sker altid det, at blot nogle sider længere henne i Bibelen, sprænges dette billede, for så får vi noget nyt at vide om Gud, og det passer ikke i billedet, vi har gjort os. Vi kommer aldrig til sige: Sådan er Gud. Vi må altid sige: Sådan er Gud *også*. Og måske er det en af forklaringerne på, at Moses ikke får lov at se Guds ansigt, som vi hørte om det i GT-læsningen. En anden forklaring kan også være, at det at se Gud, er at se Herligheden og Kærligheden i sin fulde renhed og omfang, at alt andet man derefter kommer til at se, kun kan gøre én ked af det, kun kan dræbe én, for alt andet er dårligere. Har vi set Guds ansigt, vil alle andre ansigter, inklusive vores eget, blot gøre os elendige til mode. Vi vil dø i et underligt misk-mask af elendighed og længsel.

Guds billede kan vi ikke se. Men vi kan se ”billeder”, Gud sætter op for os. Se dem til frelse. Da Gud satte en kobberslange i ørkenen, kunne enhver, der så på den, blive frelst. Da Gud satte et kors på Golgata, var det for, at enhver

som ser på det, og deri ser Guds kærlighed og herlighed åbenbart, bliver frelst.

2) Det er også det med billedet af Jesus, der er begrundelsen til den anden årsag til at afvise beretningen om Jesus ved brylluppet i Kana som værende sand. Det handler om vinen. Det kan ganske enkelt ikke passe, at Jesus ligefrem animere til umådeholden druk. Det forudsættes, at der selvfølgelig har været rigeligt med vin til bryllupsfesten. Men åbenbart blev der drukket igennem. Og nu var meningen, at værten skulle have sat den dårligere vin frem, nu hvor de alligevel ikke kunne smage forskel. Men han har ikke mere. Men den nye vin, Jesus laver, er langt bedre end den første. Og skulle det så være et billede af Jesus, at han ligefrem giver endnu en mulighed for at drikke yderligere, og endda i kvalitetsvin? Måske havde man bedre kunne acceptere beretningen, hvis Jesus havde lavet æblejuice ud af vandet.

Nu er Jesus ikke kommet på jord for at passe ind i vort billede. Læser vi evangelierne igennem får vi masser af eksempler på det. Han passer ikke ind i farisæernes og præsternes billede af Jesus. Han passer heller ikke ind i de selvretfærdiges billede af Jesus. Det gjorde han ikke dengang, og det gør han heller ikke i dag. Det er helt utroligt, hvad nutidens skriftkloge gør af krumspring for at få Jesus til at passe ind i deres billede, så han er den ”rigtige” åbenbaring af billedet af Gud. Jesu ord og gerninger forvanskes og fordrejes, så vi har det billede af Jesus, vi forventer og kan håndtere. Og det er ikke bare de skriftkloge. Det gælder helt almindelige mennesker. Mange mennesker tror, at Jesus er et guddommeligt tilbud blandt mange, som vi kan tage til os eller ej, i den form vi vil eller ej, og egentlig er det også lige meget, for det kommer alligevel alt sammen ud på eet: i sidste ende, så passer alt i vort billede, og det, der ikke gør, gør ikke noget, synes mange at mene og forkynde.

Billedet af Jesus i dagens evangelium tror jeg, har en dyb pointe til os. Jesus er ikke kommet for at lave hokus-pokus og sige: Se, hvad jeg kan: Vand til vin! Han er ikke tryllekunstner. Men i alt, hvad Jesus foretager sig, i hvert tilfælde, hvad vi kan læse i NT, har han det for øje, at vise os Guds billede. Jesus vil, at vi skal se sandheden om Gud. Derfor er også alt, hvad han gør og siger med til at pege på Gud. Tegn på, hvad der sker, hvor Guds gerning får lov at udfolde sig. Jesus er heller ikke en hovsaløsning fra Guds side, eller en panikhandling. Jesus er ikke plan B, som Gud sætter i værk, når Han nu ikke kan få mennesker i tale på anden vis, for at få os til at bryde vore egne forvrængede, forstokkede og fordomsfyldte billeder af os selv, hinanden og ikke mindst af Gud. Jesus er åbenbaringen af Guds herlighed på den måde og i den tid, som er den rigtige for Gud.

Jesus er – for nu igen at blive i bryllupsfesten i Kana – den gode vin til sidst. Han er kvalitetsvinen. Der gives ikke noget bedre. Jesus siger til sin mor, at hans tid (ved bryllupsfesten) ikke er kommet endnu; men med ham selv er tiden kommet til åbenbaringen af Guds herlighed. Jesus kom, for nu var det tid! Læs Bibelen, og se, hvor meget ”god vin” Gud serverer og sætter frem for os, vin fra Hans egen vingård, herligheder fra Hans eget rige. Men med åbenbaringen i Jesus, kommer vinen! Guds herlighed får billede og skikkelse, og der gives ikke noget bedre. Der gives os ikke noget bedre i livet end Jesus! Og dermed løber festen ikke ud i sandet i fiasko og skam for værten. Jesus redder festen, og glæden kan bevares. I livet med Jesus kan vi godt drikke igennem og spise fadene tomme, og han giver os det bedste til sidst.

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, Søn og Helligånd, du, som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen